

Giang Nam Chi Tịch Nhan

Contents

Giang Nam Chi Tịch Nhan	1
1. Chương 1: Mộng Hồi	1
2. Chương 2: Linh Lung	4
3. Chương 3: Lâm Phong	7
4. Chương 4: Tiết Mang Chủng	11
5. Chương 5: Tế Thiên	14
6. Chương 6: Tịch Nhan	17

Giang Nam Chi Tịch Nhan

Giới thiệu

Edit: Độc ẢnhBeta: YukilyNam chính tên là Tịch Nhan, mà ý nghĩa tên của Tịch nhan là một loài hoa, chỉ nở vào ban đêm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-nam-chi-tich-nhan>

1. Chương 1: Mộng Hồi

Tịch Nhan mở mắt, dương quang đã xuyên thấu vào bên trong bức màn đỏ sậm, chói lọi, trời đã sáng choang.

Nha đầu Thúy Bình kia sao không gọi ta? Tịch Nhan thoáng nổi giận, vô duyên vô cớ lãng phí năng sớm tốt lành, suy nghĩ lại chuyển, bản thân ngày thường ngủ cực kỳ không sâu, hiếm thấy mình ngủ say như vậy, nha đầu kia tự nhiên không nhẫn tâm đánh thức. Thế là tiếp tục nằm trên giường, ngơ ngác suy nghĩ.

Tối qua cùng Nghi quý phi uống chút rượu, lơ mơ đi ngủ, cứ nhiên liền mơ thấy nhà cũ đã ly khai từ sáu bảy năm về trước, nhớ tới Giang Nam khí hậu ẩm ướt cùng gió nhẹ, còn có mưa phùn triền miên không ngừng, đi dưới mái hiên thấp lè tè, phải hơi cúi đầu...

Giang Nam, sao bỗng vô duyên vô cớ nhớ đến? Trong lòng đột nhiên liền cảm thấy ẩm ướt, như là bị mưa Giang Nam kia dầm, không khô được.

Tư niệm không hề dự triệu liền xông ra, nhất thời cũng chẳng cắt đứt nổi. Khi đó, phụ thân mở thư viện, ngay trong đại viện nhà mình, sáng sớm sẽ truyền đến tiếng đọc sách vang vang, Tịch Nhan có lúc sẽ trốn

sau cửa sổ mà nghe, phụ thân khi đó cũng trẻ, khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt trong suốt, không như là người giữa trần thế vẫn đục này. Tích Nhan đối với phụ thân, luôn vừa khâm phục, vừa đổ kỵ, vừa lo lắng. Một nam tử, dung mạo còn diễm lệ hơn nữ tử, mắt còn trong veo hơn hài đồng, người như vậy, sao có thể không làm người vừa thích vừa ghen? Đáng tiếc, lo lắng của Tích Nhan đã thành sự thật, năm ấy bản thân vừa mười lăm, phụ thân vắn vẹo ba mươi tư tuổi đã buông tay rời khỏi nhân gian, tạ thế mà đi mất. Ngày đó phụ thân lâm chung, trong mắt vẫn như xưa, trong suốt vô cùng, hoàn toàn không có sắc màu vẫn đục. Ông cuối cùng thì thảo gọi tên một người, sau đó mỉm cười ra đi. Mẫu thân đang bị thương, đệ đệ còn nhỏ tuổi, chỉ có mình, lảng máng dường như nghe thấy cái tên kia: Thiên Dương...

Tích Nhan còn mơ thấy mình ở trong tú lâu quay lưng lại cửa sổ chải đầu, trong tấm gương đồng thau, đột nhiên mở ra một cánh cửa sổ, khuôn mặt thiếu niên anh tuấn cứ thế đập vào mặt. Nhưng khi Tích Nhan quay đầu lại, đã từ trong mộng giật mình thức giấc. Nàng thở dài, nghĩ đến, cho dù trong mơ, cũng không cách nào nhớ lại mặt người kia. Đúng vậy, năm sáu năm đi qua, khuôn mặt cho là sẽ khắc ghi một đời kia, cứ thế từ từ mơ hồ, cuối cùng, chung quy chẳng nhớ được gì. Lại quay lưng về cửa sổ chải đầu, cánh cửa trong gương kia liền không cách nào mở ra nữa.

Nghĩ đến đây, Tích Nhan lại thở dài nặng nề.

Chủ tử, Nghi quý phi đến, đã là lần thứ hai rồi. Thúc Bình ở ngoài màn nhẹ giọng gọi.

A, mời nàng ấy ngồi trước. Tích Nhan cảm thấy hơi đau, duyên cớ là say rượu nhỉ.

Thúc Bình giúp Tích Nhan mặc quần áo, bưng nước ấm đến, hôm nay không hề khác biệt với mọi ngày, làm chuyện giống nhau, gặp người giống nhau, dường như ngay cả không khí hô hấp cũng giống nhau.

Trong phòng, Nghi quý phi đang chơi với tam hoàng tử xong buổi học sớm, nàng cũng thật sự là một người tâm tính tiểu hài tử! Tích Nhan cười, bước lên, tam hoàng tử gọi ngạch nương, Nghi quý phi cũng ngẩng đầu gọi muội muội. Tích Nhan thân phận thấp, cần phải thỉnh an, nhưng Nghi quý phi luôn cúi người đỡ nàng dậy, đây thật là người không hề kiêu căng!

Nghi quý phi dường như trước nay chưa từng coi trọng thân phận của mình, dù rằng nàng là con gái Cửu vương gia, mà Cửu vương gia lại là người một tay nâng Hoàng đế lên hoàng vị. Sau khi đăng vị, Hoàng đế cơ hồ giết hết người hoàng tộc, mà Cửu vương gia lại ngày càng được ân sủng hơn. Nếu không phải Nghi quý phi đến nay không có con, đã sớm thành hoàng hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ. Thế nhưng, Nghi quý phi dường như cũng không hề để ý việc này, khoái khoái lạc lạc làm người khoái lạc của mình. Sinh ra là một công chúa, so với với suy nghĩ thường dân chung quy không cùng một dạng, Tích Nhan cho dù nghĩ vỡ đầu cũng không trở thành được người khoái lạc như vậy.

Hôm qua là ta không tốt, cho muội uống rượu. Sáng sớm đến thăm muội, Thúc Bình nói muội còn ngủ, đi rồi lại đến, muội mới tỉnh dậy... Nghi quý phi uống ngụm trà, cười nhẹ nhàng, nếu sớm biết muội không thể uống, tất nhiên không thể chúc, muội cũng một mực không nói, luôn đáng về ấy, khó trách người khác sau lưng đều nói muội mắt cao hơn đầu!

Người khác muốn nói thì cứ nói đi!... Tích Nhan chân thành ngồi xuống, kéo tam hoàng tử vào lòng, lau bụi đất trên mặt, cũng khó được có thể ngủ ngon như vậy, ta nên cảm ơn ngài mới đúng...

Ta không đảm đương nổi đâu... Nghi quý phi ngừng một chút, lại hỏi, muội có biết gần đây trong cung vừa đến một tân nhân? Nói là Hoàng thượng khi tuần du Giang Nam mang về, ngoại hình đẹp mạo như thiên tiên, hát hay, Hoàng thượng đã ân sủng mấy ngày liền... Nghi quý phi kèm chút sắc mặt thần bí, tỏ vẻ ta biết tin tức phổ chợ, giống như đang nói chuyện nhà bên. Đôi phu thê này cũng thật sự kỳ quái.

Tích Nhan cũng cười. Ngài đây, lúc nào cũng thích nghe ngóng những chuyện này? Ta mấy ngày này không hề ra cửa, khách thăm nơi này cũng ít, tự nhiên không biết. Bất quá, những chuyện này không có can hệ gì quá lớn với ta, mỹ mạo là thứ cầu cũng cầu không được! Ta càng chẳng phải tiểu cô nương nằm mơ gì nữa...

Đúng vậy, bắt đầu từ năm mười lăm tuổi tiến cung, Tích Nhan đã biết, mình không có quyền lợi nằm mơ nữa! Cánh cửa sổ đóng lại trong gương kia đã không còn người mở, khuôn mặt đằng sau cửa sổ kia, chung quy cũng phải quên.

Đồ ngọc này! Vào cung mới 3, 4 năm, sao đã thành một oán phụ? Thế cuộc sống sau này phải làm sao qua?

Tích Nhan không nói gì, chỉ vuốt tóc con.

Năm thứ nhất tiến cung, Tích Nhan cũng không đặc biệt đặc sủng, đã trải nghiệm cuộc sống một đôi tay đong cả cuộc đời, có hoài thai tam hoàng tử. Người trong cung đều nói Tích Nhan mệnh tốt, nhanh như vậy đã có long chủng. Nhưng Tích Nhan lúc ấy bản thân còn là một tiểu hài tử mười lăm tuổi, ở nơi nhân sinh không quen này, đám nô tài đều theo chủ tử, chủ tử được ân sủng, bản thân cũng có thể bay lên trời, có thể không để người khác vào mắt, giẫm dưới chân. Tích Nhan một nữ hài tử nho nhỏ, cũng không có thân giá quyền thế gì, trong hoàng cung này, liền khó tránh cảnh không nơi dựa dẫm. Lúc mang thai tam hoàng tử, uống một chén trà, bụng liền đau ba ngày, suýt nữa ngay cả con cũng không giữ được. Sau khi khá lên một chút, mới từ chỗ Thụý Bình biết được, Hoàng đế đã đuổi đám Mai phi, Ngọc phi chủ sự ra khỏi cung. Người bên ngoài đều nói, kỳ thật Hoàng đế vẫn hướng về Uyển quý nhân. Tích Nhan cũng chỉ cười nhàn nhạt, chuyện của mình cũng chỉ có mình mới biết, người bên ngoài không nhìn được mình cao hứng, mình gặp nạn, họ chỉ sợ cũng sẽ ném đá xuống giếng! Cũng may, hài tử bảo vệ được, vạn hạnh, vạn hạnh. Tích Nhan nhin không được ở trong lòng thâm niệm A di đà phật.

Sinh hạ tam hoàng tử không lâu, Tích Nhan liền được sắc phong hào Uyển phi, thật làm người hâm mộ một hồi. Kỳ thật, theo thân thể của Tích Nhan, vào cung phong quý nhân cũng là ân huệ bằng trời. Huống chi, có nhìn thế nào Uyển phi cũng không phải người được sủng kia, một năm cũng chỉ năm ba ngày như vậy, Hoàng đế sẽ ngẫu nhiên nhớ trong cung còn có một Uyển phi, biết cầm kỳ thư họa, tính tình cũng không ngông cuồng, luôn tươi cười nhàn nhạt, đáng vẽ vô dục vô cầu.

Tích Nhan nhớ lúc phụ thân còn tại thế, có một lần ngơ ngẩn nhìn Tích Nhan cả buổi, sau đó nói, hài tử, hài tử, con nhất định phải hủy, phải hủy tính tình của mình... là sai lầm của vi phụ...

Khi đó, Tích Nhan không hiểu hỏi, phụ thân, tính tình của con làm sao? Sao lại là lỗi của phụ thân?

Phụ thân mình, Mục Phong Duyên, Giang Nam đệ nhất danh nho, lúc hai mươi đã danh quan Trung Nguyên, tính tình cũng thanh đạm tột cùng, như thể vũ trụ huy hoàng này đều không ở trong mắt. Phụ thân cả đời không làm quan, chỉ từng vào cung dạy Thái tử năm đó, Vĩnh Duyên đế hiện nay, một năm thi

thư. Nhưng một năm này, phụ thân vẫn rất kiên ky. Phụ thân từ hoàng cung trở nhà, chưa đến hai năm đã vội vàng tạ thế. Tuy rằng bên ngoài đồn đãi rất nhiều, mà Tích Nhan lại thủy chung không có được bất cứ đáp án nào, chỉ là cái tên phụ thân lúc lâm chung gọi kia, làm Tích Nhan đoán trúng tất cả sự thật. Tên của đương kim Hoàng đế, Vĩnh Duyên đế chính là Chu Thiên Dương!

Tích Nhan mỗi khi hồi tưởng đến đây, trong lòng liền có chút đau nhói, quá khứ của ba bốn năm về trước, lại mới như chuyện phát sinh ngày hôm qua. Trở thành một rãnh nhỏ, bước không thể qua, chỉ có thể thờ dài với chính mình. Trong gương, người đậm mạc kia, phải thế nào mới có thể thay đổi đây? Có lẽ như phụ thân nói vậy, đã hủy trên tính tình kia!

2. Chương 2: Linh Lung

Vĩnh Duyên đế lên ngôi lúc mười tám, khi làm Thái tử, một cung nữ trong cung Thái tử đã hoài thai, sinh ra đại hoàng tử hiện tại, đáng tiếc mẫu thân là lệ bộ sinh ra, hoàng vị này, không làm sao đến phiên được. Nhị hoàng tử là Mai phi năm đó Hoàng đế sủng hạnh một thời sinh dưỡng, lúc trước nếu không phải niệm nhị hoàng tử, khi việc Mai phi độc hại Uyển quý nhân cùng hoàng tử bại lộ, sẽ không chỉ là đuổi ra cung đơn giản như vậy. Tuy là như thế, Vĩnh Duyên đế cũng liền xa lánh nhị hoàng tử. Cũng may hài tử còn nhỏ, về ngày thơ ấu lạc của tuổi bốn, năm, không mấy may lưu lại bóng ma nào. Cao cao hững hững đùa giỡn như thường, trong đầu hài tử, nào có thể giấu thứ gì?

Tiếp nữa chính là tam hoàng tử của Uyển phi. Vĩnh Duyên đế thật sự thích hài tử này. Hài tử nho nhỏ, tính tình hướng nội, rồi lại lễ phép khôn khéo, mới ba tuổi đã bắt đầu đọc thơ, đáng vẻ thiếu niên tài tử. Vĩnh Duyên đế rồi rồi sẽ triệu tam hoàng tử đi, để ngồi trên đùi mình, dạy biết chữ. Nếu không phải Vĩnh Duyên đế không sủng Uyển phi, trong cung ngoài cung sợ sớm đã phủng tam hoàng tử như Thái tử gia rồi.

Chỉ có Uyển phi Tích Nhan, lặng lẽ ngồi trong cung của mình, lúc mưa phùn đánh đàn, lúc trời trong vẽ tranh, trước khi ngủ đọc hai bài thơ, tĩnh lại vô sự liễn chơi cờ với mình, vẻ tươi cười nhân từ hờ hững, trong cung cũng không có bao nhiêu nô tỳ, thanh thanh tĩnh tĩnh qua ngày. Vĩnh Duyên đế một lần tâm huyết dâng trào, liền cùng Tích Nhan đánh một ván cờ, lại thua bung bét.

Ôi, không ngờ kỳ nghệ của Tích Nhan lại không kém Phong Duyên... Hoàng đế cười, lập tức, y dường như lại nghĩ đến điều gì, ngây ra giây lát, đứng dậy phát áo bỏ đi không để lại một câu.

Đó là một lần duy nhất, Tích Nhan nghe thấy Vĩnh Duyên đế nhắc đến tên phụ thân mình. Y gọi tên phụ thân mình, vậy mà dễ nghe êm tai hơn ai khác, cũng càng thêm thuận miệng hơn ai khác, như là cái tên đã gọi quen, thế nhưng, họ ở chung, dù sao cũng chỉ được chừng một năm.

Tích Nhan một giọt lệ liền lăn xuống, chỉ tiếc Vĩnh Duyên đế đã quay người, không nhìn thấy. Tích Nhan có lúc thật muốn kéo tay áo Hoàng đế, hỏi thử phụ thân một năm ấy ở trong cung, rốt cuộc đã gặp chuyện như thế nào, mới khiến một người trong veo vô tư tự tại như thế biến thành vẻ mặt đau thương, lại sớm tạ thế mà đi như vậy. Nhưng, Tích Nhan thừa biết, mình chỉ có thể nghĩ thôi. Bản thân đoán được mở đầu và kết cục, lại không đoán được quá trình, những người biết quá trình ấy, đại khái cũng đều tùy thời mà đi rồi nhỉ? Cho nên, chỉ còn lại Vĩnh Duyên đế, một người ngơ ngẩn, để vương thanh niên hai mươi mốt, cư nhiên lộ ra ánh mắt bi ai như vậy. Đây đại khái cũng ra ngoài dự liệu của phụ thân?

Tích Nhan ngồi trên ghế đá ở hậu hoa viên đọc sách, tam hoàng tử theo Thúy Bình đuổi bướm. Gần cuối xuân, ánh dương sáng ngời hơi chói mắt, Tích Nhan liền bỏ sách xuống, mỉm cười nhìn con mình. Năm đó, phụ thân cũng nhìn mình ở trong viện bắt bướm thế này chăng? Viện khi đó, không lớn và hoa lệ như hiện tại, nhưng trong các góc đều có hoa lan, những đóa hoa màu trắng, nở thê thê thăm thẳm, có mùi hương thanh u. Phụ thân là người yêu lan, phần nhiều quân tử đều thích hoa lan. Có lúc, Tích Nhan nghĩ, đây có lẽ gọi là ước định mà thành, tự nghĩ dù là ngụy quân tử, tự nhiên giống quân tử trước kia, thích hoa lan tượng trưng cho quân tử này. Chỉ phụ thân, vốn là một gốc lan ngạo thế.

Lúc Tích Nhan vào ở Phong Hà cung hiện tại, trong viện cũng bày đầy những chậu hoa lan, có lẽ là chủ nhân tiền nhiệm ít chăm sóc, tuyệt đại đa số đều đã chết khô. Tích Nhan nhớ đến phụ thân mình, liền thở dài, tự tay chăm sóc những đóa hoa kiều quý ấy, thời gian lâu, cũng cứu vớt được vài gốc. Một lần Vĩnh Duyên đến, lại ngơ ngác nhìn hoa, quên cả vào nhà. Khi đó, Tích Nhan đã nghĩ, biết đâu, gian này là nơi phụ thân từng ở? Nhưng khắp nơi tỉ mỉ tìm, lại không tìm thấy mảy may dấu vết phụ thân từng tồn tại, vật dụng trong nhà, thậm chí sơn trên xà nhà đều là mới. Chỉ có những gốc hoa lan ấy, giữ lại, nhiễm hồn phụ thân, để mình cứu sống vài gốc. Sau đó, Hoàng đế tặng hơn trăm chậu hoa lan đến, nhưng rốt cuộc không gần gũi người với hoa lan nữa. Có lẽ y đã minh bạch, những gốc hoa này, đã không phải là những gốc hoa năm xưa nữa.

Tam hoàng tử chợt ngã nhào trên bậc thềm hành lang, tiếng khóc oa oa quấy nhiễu suy nghĩ của Tích Nhan. Tích Nhan đi qua, ngồi xổm xuống nhìn hài tử nho nhỏ kia, vươn tay sờ đầu nó, hài tử liền ngừng khóc, hài tử này, bé tẹo, lại có thể nhìn thấu tâm tư của người khác! Cũng khó trách Hoàng đế thích nó. Thế nhưng, Tích Nhan lại luôn ẩn ẩn có chút lo lắng. Tiểu hài tử, đã phong mang tất lộ, chỉ sợ sẽ giảm phúc, làm mẫu thân cũng chỉ có thể ở một bên yên lặng trông nom.

Tích Nhan ngẩng đầu, vừa định đứng lên, lại thấy trên hành lang đi đến một đoàn người, vừa nhìn là có thể thấy nữ hài tử cầm y hoa phục chính giữa kia, dáng vẻ mười bốn mười lăm, không sai biệt lắm với mình lúc vào cung. Sinh gương mặt, lại làm người nhìn không được nhìn nhiều. Chắc hẳn chính là Linh phi Ngọc Linh Lung Hoàng đế mang về từ Giang Nam nhỉ? Quả nhiên là dung mạo khuynh quốc khuynh thành.

Tích Nhan thoáng hành lễ. Nhưng nữ tử kia cũng không dừng lại đáp lễ, chỉ nhìn Tích Nhan vài lần, liền cùng đám thị nữ vội vàng đi mất. Nhìn nàng nghiêng đầu trò chuyện vài câu với cung nữ bên cạnh, chắc là đang hỏi thân phận của mình?

Tích Nhan quay đầu, đã thấy Thúy Bình dáng vẻ căm phẫn. Gì chứ, không phải là một ca cơ Giang Nam, cư nhiên ra vẻ với chủ tử ngài! May mà gặp được chủ tử chúng ta, nếu không bất cứ ai cũng phải căm lên!

Tích Nhan nắm tay tam hoàng tử, cười, ta còn thật muốn cãi nhau với người ta cơ!

Lưu lại Thúy Bình, hơi xấu hổ mà cười.

Đúng vậy, muốn cãi nhau với người, liền giống người khác, giống mọi người trên đời này, nên đồ kị thì đồ kị, không thỏa mãn thì không thỏa mãn, lúc nên khóc thì khóc... Thế nhưng, tính tình này cũng cứ như vậy! Phụ thân quả thật nói không sai! Hủy diệt rồi thì không đứng dậy được nữa.

Nghi quý phi có lúc đến ngồi một chút, Tích Nhan cũng liên lần dần dần biết chuyện Linh phi mới tới kia. Thì ra, nàng ở ngay trong Vị Ương cung phía tây sát cạnh mình, hai người dùng cùng một hậu hoa viên, đi vài bước là có thể thấy liễu lá lướt trong Vị Ương cung. Chỉ là Tích Nhan hiếm khi ra ngoài, cho nên lâu như vậy cũng chỉ gặp được một lần mà thôi. Linh phi kia cũng là người cao ngạo, chủ tử cung nào lấy lòng nàng, sai người tặng đồ, mời nàng, nàng cũng chỉ bày ra khuôn mặt lạnh tanh, không nói tiếng nào, không cao hứng, đứng dậy đi ngay, cũng không quản sự xấu hổ trên mặt khách nhân. Thậm chí ngay cả mặt mũi thái hậu cũng không thêm nề. Nếu không phải Hoàng thượng sủng, đã sớm bị những chủ tử nô tài hậu cung xoi tái rồi! Nghi quý phi vẫn như đang nói chuyện không đầu của nhà người khác, bộ dáng vui sướng khi người gặp họa cười tủm tỉm.

Cũng không phải, ngày đó ở hậu hoa viên gặp gỡ, Uyển chủ tử hành lễ, cô ta thì hay, không nói tiếng nào đi ngay, hoàn toàn không để quy củ hậu cung vào mắt! Nghi chủ tử... Thúc Bình cũng phần phần bất bình nói đến chuyện vài hôm trước, lại bị Tích Nhan dừng. Chút chuyện nhỏ ấy đừng phiền Nghi quý phi. Tích Nhan vẫn dáng vẻ thanh thanh đạm đạm, vô can với mình kia.

Thúc Bình bị răn, không cam lòng, nhưng cũng ngoan ngoãn lui sang bên. Tích Nhan liền cùng Nghi quý phi im lặng ngồi, uống trà, nghe mưa dưới mái hiên, phẳng phất, Tích Nhan dường như lại về đến Giang Nam nhiều mưa lắm sương khói...

Thúc Bình, mang đàn của ta đến. Tích Nhan phân phó một tiếng.

Cầm nghệ của Tích Nhan là phụ thân truyền thụ. Lúc ấy, phụ thân luôn nói nàng thông minh. Nhan nhi, không đến mấy năm là con có thể vượt qua ta rồi... Chỉ là... Phụ thân ầm ầm có chút u buồn, Tích Nhan cũng không hỏi phụ thân muốn nói lại thôi đang lo lắng những gì. Hiện tại nghĩ đến, sợ là khúc cao người quả nhỉ? Nhưng mà, phụ thân, đánh đàn là cho chính mình nghe, không phải cho người khác nghe đâu...

Nghi quý phi tuy nói không hiểu âm luật lắm, nhưng cũng lắng lắng ngồi nghe. Đột nhiên một âm cao, cây đàn tự mình mang đến kia đứt một dây, Tích Nhan ngón tay rướm một giọt màu đỏ. Còn chưa chờ Thúc Bình kêu ra, ngoài viện đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Đến, cư nhiên là thị nữ Vị Ương cung cách vách.

Chủ tử nhà tôi, chủ tử nhà tôi, thị nữ ngập ngừng, không biết nên nói như thế nào cho được.

Tích Nhan liền vẻ mặt ôn hòa đi qua, kéo thị nữ đứng trong mưa đến dưới hành lang. Nói đi, chủ tử nhà người làm sao?

Chủ tử nhà tôi, nói, nói tiếng đàn của Uyển chủ tử, tiếng đàn nhiều...

Cái gì! Thị nữ còn chưa nói xong, Nghi quý phi đã đứng dậy, thuận tay cho thị nữ kia một cái tát, thị nữ bất ngờ không kịp phòng, suýt nữa ngã nhào dưới hành lang, may mà Tích Nhan giữ được.

Nghi quý phi... Tích Nhan quay người giữ tay Nghi quý phi, chỉ là một thị nữ, ngài cần gì phải nổi giận?

Quay đầu lại nói với thị nữ, về đi, ta biết rồi, thay ta nói lời xin lỗi chủ tử người...

Thị nữ đi rồi, Nghi quý phi mặt vẫn đầy tức giận. Cho mình là cái thứ gì! Được sủng hai ngày là vênh váo lên trời! Xem làm sao ngã xuống! Muội cũng thật là mặc người ức hiếp! Ta thật không biết muội thật sự không biết cấu, hay là tính tình quá tốt!

Được rồi, tỷ tỷ ngài giận dữ gì! Dây đàn này đứt rồi, không phải vừa hay! Đến, chúng ta đi chơi cờ...

Vốn tưởng chuyện này liền kết như vậy. Nhưng ai biết, ngày hôm sau, thị nữ kia lại gõ cửa Phong Hà cung, lần này lại bảo là hoa lan trong viện này làm chủ tử mình ngạt, phải dọn hết những gốc hoa lan này đi.

Nghi quý phi không có mặt, Thúc Bình lại nhìn không được, khi Tích Nhan còn đang trầm ngâm, Thúc Bình đã đẩy thị nữ kia ra cửa. Nhưng sau một lát, liền đỏ hoe mắt đi ra ngoài, đến phủ nội vụ tìm hai cung nhân, bảo họ chuyển hết hoa lan trong Phong Hà đi.

Tích Nhan khi đó cứ ngơ ngác nhìn những gốc hoa lan phụ thân lưu lại cùng Hoàng đế tặng ấy từng chậu bị dọn lên xe đẩy chở đi. Thúc Bình, có nghe thấy không? Trong viện, vẫn có hương hoa lan đấy... Khi đó, Tích Nhan cứ đứng trong khu viện trống vắng, cười nhẹ nhàng.

Ngày hôm sau, Tích Nhan liền cầu kiến Vĩnh Duyên đế. Hơn 3 năm qua, đây vẫn là lần đầu tiên, Vĩnh Duyên đế lại đích thân đến cửa Tây Noon các.

Hoàng thượng, thần thiếp có thư nhà, nói là mẫu thân ốm, đặc biệt đến xin từ biệt về thăm viếng, mong Hoàng thượng ân chuẩn...

Tuy nói cả nhà đã dọn đến kinh thành, nhưng Tích Nhan vào cung hơn ba năm, đừng nói là thăm viếng, ngay cả người nhà cũng chưa bao giờ vào cung. Vĩnh Duyên đế liền gật đầu. Lệnh phủ nội vụ an bài thăm viếng.

Ba ngày sau, Tích Nhan liền dẫn Thúc Bình và tam hoàng tử về nhà, rời xa thị phi của hoàng cung.

3. Chương 3: Lâm Phong

Tháng tư năm ấy, Tích Nhan dẫn tam hoàng tử, Thúc Bình cùng mấy cung nữ về đến nhà mẹ đẻ kinh thành.

Đó là một khu nhà cũ tọa lạc sâu trong hẻm nhỏ, tường ngói cũ, đại môn đóng chặt, nhà rất lớn lại vắng vẻ, thật giống như lòng Tích Nhan, trống trơn không bờ bến. Năm đó, ở bên trong tổ trạch Giang Nam, mỗi ngày ra ra vào vào, những thiếu niên nhược quán cùng đạt quan hiển quý luôn mộ danh mà đến. Người luôn học đòi văn vẻ. Mục Phong Duyên cứ thế cười nhàn nhạt, nhìn người ra ra vào vào, dáng vẻ nhàn tản

không liên quan đến mình. Chỉ mấy học trò xuất sắc, mới có thể thấy vẻ tươi cười chân chính của người. Nam tử khinh thường thế giới này, hóa ra chỉ muốn rời đi mà thôi. Muốn rời đi, cho nên, hết thấy trên đời này đều không quan trọng.

Trên đời này, có thể làm người cảm thấy quan trọng rốt cuộc là gì đây? Khi đó, Tích Nhan luôn vô có phỏng đoán.

Kỳ thật, Tích Nhan biết, mình và phụ thân vốn là một người, họ chỉ cần một người là có thể sống rất tốt, bởi vậy, Tích Nhan không cách nào lý giải, làm phụ thân buồn bực kém vui kia rốt cuộc là một người như thế nào. Đến sau đó xem như đã gặp được, nhưng cũng càng thêm mê mang.

Đế vương lãnh khốc đến tàn khốc kia, là người muốn nắm hết thấy trong lòng bàn tay! Có lẽ chính bởi vậy, phụ thân đào tẩu. Nhưng cuối cùng, Mục Phong Duyên trốn khỏi thế giới này lại trốn không khỏi ma chú của một người, đây có phải là một loại châm chọc?

Sáu năm trước, cả nhà từ trấn nhỏ Giang Nam dọn đến kinh thành tới nay, vẫn ngủ đông trong đại trạch ngày càng lụi bại này. Mục gia là thư hương vọng tộc Giang Nam, chỉ là thiếu nhập sĩ, gia đạo cũng dần suy. Năm đó, Mục Phong Duyên vào cung làm thái phó cho Thái tử một năm, dẫn tới đại thần trong triều nhao nhao đến cửa, nói là cầu thi họa, kỳ thật chỉ bởi vì y đã thành người gần Hoàng đế tương lai nhất mà thôi. Cho đến khi Mục Phong Duyên rời khỏi cung đình, Hai năm sau lại vội vàng tạ thế, Mục gia mới lại hồi phục thanh bình.

Hiện giờ, Tích Nhan nhìn nhà cửa cơ hồ không hề thay đổi so với trước khi mình rời nhà vào cung, không khỏi cảm khái muôn vàn, nàng cúi người, nhẹ nhàng nói với tam hoàng tử: Chúng ta về đến nhà rồi...

Đúng vậy, về đến nhà rồi, nơi này mới là nhà chân chính! Hoàng cung hoa lệ mà quanh quệ kia, chỉ là nơi nghỉ ngơi tạm thời, nơi đó không lưu được hồi ức và niềm vui gì, ở nơi đó, chỉ là vì sống tiếp mà liều mạng, vì thế liền không còn lạc thú và tự do, Tích Nhan nghĩ mình cuối cùng cũng trốn ra rồi, cho dù chỉ là một, hai tháng như vậy!

Mẫu thân so với khi mình rời nhà dường như đã già đi rất nhiều, phụ thân qua đời tất nhiên làm bà đau lòng muốn chết, mái tóc đen cũng bạc vào khi ấy, bà cao cao hững hờ ôm ngoại tôn của mình, thân thân thiết thiết, hài tử kia cũng không sợ lạ, rất nhanh chóng cũng yên lòng tiếp nhận sủng ái, dù sao, nó là hài tử nhận hết sủng ái. Sau đó, bà ngẩng đầu nói: Hoa lan trong viện đều chết khô cả rồi... Thiếu phụ thân, những đóa hoa kiêu quý ấy liền theo đi quá nửa, Tích Nhan không có kỹ xảo dưỡng hoa của phụ thân, tuy rằng miễn cưỡng giữ lại được vài gốc, nhưng cũng ốm đau bệnh tật, không hề nổi tinh thần. Nghe mẫu thân nói như vậy, Tích Nhan nhìn không được muốn khóc, hóa ra, phụ thân thật sự rời khỏi mình đã sắp bốn năm rồi...

Nhưng Tích Nhan không ngờ Ly Ương cũng lớn thành thiếu niên lang ngọc thụ lâm phong rồi! Mười lăm tuổi, phong nhã hào hoa, dung mạo lại ngày càng giống phụ thân! Nháy mắt Ly Ương ra nghênh đón ấy, Tích Nhan hơi ngẩn ra. Ly Ương một phen ôm cháu ngoại trai, dáng vẻ không hề phách sặc, nước mắt Tích Nhan vừa mới ngừng, rốt cuộc không nén được nữa.

Nếu phụ thân còn, nhất định sẽ ôn ôn nhu nhu cười, nhìn một đôi trai gái của mình.

Phụ thân luôn nói, Nhan nhi giống ta, đời này không thoát khỏi ánh mắt thế nhân, chỉ hy vọng Ương nhi có thể tùy tính.

Cho nên, phụ thân từ nhỏ đã bỏ mặc hài tử nho nhỏ kia, không bắt học thơ vẽ tranh, cũng không bắt vũ văn lông mặc, chỉ ở một bên an an tĩnh tĩnh nhìn nó trèo lên trèo xuống, chạy chơi ồn ào. Bất quá cũng sẽ không một mực cứng chiều, làm sai, nên phạt thì phạt. Ly Ương cũng tự nhiên lớn dần từng chút, cầm kỳ thi họa các loại, tuy nói không tinh thông, cũng làm người tán thưởng, dù sao, đây là một hài tử thông minh!

Chị, chị đừng khóc... Ly Ương đi đến, đã cao hơn Tích Nhan nửa cái đầu, nhưng y vẫn là một hài tử, vụng về lau đi nước mắt trên gương mặt tỷ tỷ, bản thân lại cũng nhịn không được phải bật khóc.

Tích Nhan vẫn là tỷ tỷ ôn ôn nhu nhu, tuy rằng dáng vẻ đậm mạc, nhưng cũng luôn chiếu cố trong nhà rất tốt. Mấy năm nay ở trong cung, tất nhiên cũng chịu khổ không ít, nhưng nàng không nói gì hết, mỗi lần thư nhà cũng toàn viết hết thấy đều tốt. Theo tính tình của Tích Nhan, tất nhiên sẽ không để tâm những điều này, chỉ là ngẫu nhiên ngẫm lại, nhất định cũng sẽ âm thầm đau buồn nhỉ?

Được, ta không khóc... Tích Nhan cười, ngẩng đầu nhìn vẻ tươi cười xán lạn của thiếu niên ngọc thụ lâm phong trước mắt, đáy lòng lại không biết vì đâu lướt qua chút bất an... Có lẽ là bởi vì y và phụ thân quá giống nhau chăng?

Phụ thân đặt tên mình là Tích Nhan, ý tứ là hy vọng mình có thể gặp được một nam tử biết thương tiếc dung nhan và tính tình của mình, được một chốn về tốt, nhưng cố tình, lại bị gả vào nhà đế vương, đặt tên đệ đệ là Ly Ương, hy vọng nỗi khổ ly biệt có thể vĩnh viễn không lớn lên, cách y xa một chút lại xa một chút nữa, chỉ tiếc, phụ thân sớm mất, chị ruột tiến cung, tuổi còn nhỏ đã nếm hết nỗi khổ ly biệt. May mà hài tử này bản tính rộng rãi, cũng không lưu lại bóng ma nào, nhưng tương lai ai biết được?

Vào phòng, thu thập vật phẩm Hoàng đế ban cho và đồ dùng thường ngày, tạp vật của Uyển phi, tam hoàng tử, Tích Nhan cuối cùng có thể ngồi xuống, nghe mẫu thân nói chuyện phiếm. Một gia đình to như vậy, chỉ có hai chủ nhân, cũng thật tịch mịch quá sức. Trong bốn năm qua, sự già nua của mẫu thân so với trước kia hay với bất cứ một khoảng thời gian nào sau này, đều lợi hại hơn rất nhiều. Bởi vì trước đây, bà chỉ ít còn có chồng và con, mà sau này, bà phải dựa vào quên đi và nghiền ngẫm những năm tháng tốt đẹp ấy mà sống. Tích Nhan biết, mình đến đoạn năm tháng này trước thời hạn, so với mẫu thân mình còn sớm hơn nhiều năm.

Mẫu thân nói liên miên, Tích Nhan nghe câu được câu không. Kỳ thật nàng cũng biết, mẫu thân không hề cần người lắng nghe, bà chỉ cần thời gian để nói hết là có thể. Trong những năm tháng tịch mịch mất đi trượng phu ấy, bà tất nhiên sẽ khóc mỗi đêm, nhưng mình lại không có biện pháp an ủi, Tích Nhan có chút áy náy, lại có chút thoải mái, nàng luôn không biết mình liệu có một ngày sẽ giống phụ thân, bởi vì người nào đó, chuyện nào đó mà cứ thế lặng lẽ đi mất...

Thị nữ đưa lên trà bánh cùng một bầu rượu trong, Tích Nhan liền nhìn chén trà kia ngăn người, bầu không khí trong phòng cũng lập tức trở nên quỷ dị. Cư nhiên là rượu hoa lan! Rượu hoa lan phụ thân thích uống nhất!

Thử xem, đây là của phụ thân các con lưu lại đây! Mẫu thân cười phá tan sự trầm tịch.

Lúc nhỏ, luôn thấy phụ thân cẩn thận phẩm rượu hoa lan phiếm màu xanh biếc đậm đậm này. Mỗi năm cuối xuân đầu hạ, phụ thân liền hái xuống những đóa hoa lan tươi, nghiền tỉ mỉ, cùng gạo kê lên men, ủ, đến mùa thu liền thành từng vò rượu hoa lan, dẫn đến mấy con bướm cuối cùng sót lại trong viện. Hơi thở của xuân hạ!

Khi đó Tích Nhan cùng Ly Ương tuổi tác tuy nhỏ, nhưng phụ thân lại không thêm để ý, cho hai đứa trẻ uống, nhìn chúng hơi nhũn mảy, mặt sẽ giãn ra mà cười. Trong rượu xanh biếc kia, tràn ra mùi hương thanh thanh đậm đậm, lượn lờ hồi lâu cũng không biến mất, đó từng là hương vị Tích Nhan thích nhất.

Không ngờ hiện tại phụ thân qua đời đã gần bốn năm, còn có thể uống được rượu hoa lan phụ thân lưu lại, cũng không biết ông năm đó biết trước, hay là hơi thở trong lúc vô ý lưu lại.

Chị, mấy hôm trước có biết em gặp ai không? Ly Ương vẫn là hài tử, hoan hoan hỉ hỉ muốn người khác phỏng đoán chuyện cao hứng trong lòng mình. Tích Nhan cũng cười: Ai vậy?

Là Trạc ca ca ngày trước ở đối phố nhà chúng ta! Chị, chị còn nhớ huynh ấy chứ?

Chốc lát, cánh cửa sổ trong gương đồng kia một lần nữa mở ra, thiếu niên anh tuấn đập vào mắt...

Trạc ca ca... Trạc ca ca...

Nữ hài tử chạy theo sau lưng thiếu niên kia, rốt cuộc là ai?

Trạc ca ca là Trạng nguyên Hoàng thượng khâm điểm trên cuộc thi đình 3 năm trước đây! Hiện tại đã vị cư yếu chức Lễ bộ Thượng thư! Bất quá, em cũng sẽ trở thành Trạng nguyên! Năm nay, em là đệ nhất giáp của cuộc thi hội! Thi đình em cũng phải làm Trạng nguyên!

Ly Ương cao hứng phấn chấn nói. Y và Phong Duyên quả nhiên là người bất đồng, đáng vẻ hấp tấp, muốn cái gì thì nhất định phải được, tự mình nỗ lực cũng được, bản thân không nỗ lực cũng được, chỉ là mục tiêu của mình, là mình định ra thì sẽ không hối hận. Phụ thân, có lẽ chính là hy vọng Ly Ương lớn thành một thiếu niên như vậy nhỉ? Không phải giống mình và cả Tích Nhan, cười nhàn nhạt, dường như không nhìn thế gian này biến ảo, hồ hững một lòng chỉ muốn ly khai!

Ly Ương, đó là người thuộc về trần thế vẫn đục này! Ngọc thụ lâm phong, là phải cho người trên đời này nhìn rõ rành rành! Là phải kiêu ngạo bởi vì y, vỗ tay khen ngợi vì y!

Chỉ là, chỉ là sự bất an này, phải giải quyết như thế nào đây?

Tích Nhan vươn tay, cửa sổ đóng lại, thiếu niên anh tuấn kia biến mất; Tích Nhan vươn tay, Ly Ương đã

rời xa, đi đến nơi y muốn đi...

Phụ thân, phụ thân, đây là kết cục ư? Tịch Nhan thở dài nhìn ra ngoài cửa, trong viện trong những cái chậu đã không còn hoa lan ấy, hoàn toàn không có hồn phách của phụ thân...

4. Chương 4: Tiết Mang Chủng

Đó là một lần duy nhất Tịch Nhan nhắc đến phụ thân mình với Vĩnh Duyên để.

Cuộc thăm viếng kết thúc, Tịch Nhan mang theo một vỏ rượu hoa lan cuối cùng phụ thân lưu lại về đến hoàng cung.

Hoàng thượng, đây là rượu hoa lan thiếp mang từ trong nhà đến... Tịch Nhan thanh âm ôn nhu mà nhẹ nhàng như ngày thường, đây là gia phụ đã quy tiên tự tay ủ...

Tịch Nhan không thấy biểu tình của Vĩnh Duyên để khoanh khắc nghe thấy tên phụ thân kia, khi đó nàng đang cúi đầu rót rượu cho y, trong không khí liền tràn ngập hương vị đậm đậm, Tịch Nhan không biết trò đùa dai như thế này của mình rốt cuộc là vì sao, có lẽ chỉ là một lạc thú nho nhỏ trong cuộc sống u ám, tạ lễ nho nhỏ sau khi phải làm người bị lừa gạt bị che giấu chăng?

Tịch Nhan buông tay đứng một bên, Vĩnh Duyên để dường như mất sức lực rất lớn, mới cảm được cái chén con con kia lên, trong chén gồm bạch ngọc đựng chất lỏng màu xanh nhạt, y đại khái nhớ đến điều gì đó cho nên khóe miệng cứng ngắc cứ nhiên lộ ra một tia tươi cười ôn nhu, trên thế giới này. Rốt cuộc có ai có thể làm cho đế vương lãnh khốc này lộ ra vẻ tươi cười ôn nhu như vậy? Tịch Nhan thần nhiên nghĩ, biết đâu, phụ thân người mới là kẻ thắng lợi kia cũng không chừng!

Người cười rồi đi mất, lưu lại những tư niệm ấy, làm người ta ruột gan đứt đoạn; người ở trên mây nở một nụ cười, uống bầu rượu hoa lan tự tay ủ. Trong không khí cũng liền tràn ngập hương vị của người, ôn nhu, tàn nhẫn.

Vĩnh Duyên để đột nhiên ngừng đầu, nhìn Tịch Nhan, hỏi khe khẽ, có muốn cùng uống một chén?

Tịch Nhan thoáng kinh ngạc, Vĩnh Duyên để đã đưa tay rót một chén rượu cho Tịch Nhan. Ngồi xuống đi, y chỉ chỉ sạp rồng, ôn nhu lạ thường. Tịch Nhan ở trong lòng lặng lẽ cười cười, cũng bình yên ngồi xuống. Lúc này, nàng sẽ không chỉ là bản thân nàng, trong mắt Hoàng đế, mình có lẽ đã biến thành một người khác. Thì ra, hồn phách Mục Phong Duyên không chỉ lưu lại trên những đóa hoa lan ấy, còn cả trong những giọt rượu hoa lan trong vắt này.

Rượu hoa lan thoáng ngọt lành, dư vị lại kèm chút đắng chát. Hồi nhỏ, Tịch Nhan không thích rượu hoa lan, luôn nhúu mày, vẻ mặt không tình nguyện, đợi khi thích uống, phụ thân lại nhẹ nhàng ly khai mắt. Hiện tại, để lại một vỏ cuối cùng, lại càng thêm đắng chát. Không biết Hoàng đế phẩm trong miệng là mùi

vị gì. Chân mày y cũng hơi nhíu, nhưng vẻ mặt lại vui thích. Chắc là đã nghĩ đến chuyện gì cao hứng.

Hai người cứ lặng lẽ uống rượu. Lúc thái dương xuống núi, vò đã thấy đáy. Hai người trên mặt đều có chút đỏ ửng.

Tích Nhan, nàng rốt cuộc là người thế nào? Vĩnh Duyên để rất ít gọi tên tằm phi, y luôn gọi họ là ái phi một cách chung chung, dường như mỗi người đều rất quan trọng, dường như với mỗi người đều rất tốt. Nhưng Tích Nhan biết, duyên có đó là bởi vì y đối với ai cũng không tốt. Người có thể để y đối đãi cực tốt, e rằng đã không còn trên đời này!

Hoàng thượng tại sao lại hỏi như vậy? Tích Nhan cũng hơi say, cười ha ha, thiếp chính là Tích Nhan! Chờ ở nơi đó, chờ một người quý trọng dung nhan mình xuất hiện! Vãn, một mực chờ...

Thế nhưng, những người đi qua bên cạnh nàng đó, nàng không vừa ý một ai nhỉ? Người nàng vừa ý biết đâu không ở trên đời này?

Việc này, thiếp cũng không biết, e rằng người kia ở ngay trong gương của thiếp, thiếp nhìn thấy, y lại không ra được, vì vậy, cứ thế vượt mắt... Có lẽ sớm gặp y thì tốt... vượt mắt rồi, chính là một đời một kiếp...

Một đời một kiếp? Vĩnh Duyên để thì thảo đọc từ này, như thể nhập ma, sau đó, đột nhiên dùng tay che mặt, khe khẽ khóc nức nở... Đó là một lần duy nhất Tích Nhan nhìn thấy Vĩnh Duyên để khóc, có lẽ nàng không biết, nàng cũng là một nữ tử duy nhất nhìn thấy y khóc. Cho dù khi đó, Phong Duyên nói, ta phải rời khỏi nơi này, Vĩnh Duyên để cũng không khóc.

Nếu trầm khóc, vậy thì thật sự sẽ không còn được gặp lại y. Thế nhưng, hiện tại ngài khóc, bởi vì ngài biết mình đã không còn nhìn thấy người kia nữa, nam tử thanh tú tên Mục Phong Duyên. Đau đớn dường như đã cách một đời.

Ngày đó, là tiết Mang chủng, buổi tối có sấm. Mùa hè đến rồi, nên gieo hạt rồi. Nhưng có một số người, đã biết kết quả, chính là không có kết quả.

Ngay đêm ấy, cái đêm ôn nhu say rượu ấy, Tích Nhan đã có hài tử thứ hai của mình. Tích Nhan khẽ khàng vuốt ve bụng mình, mỉm cười nhẹ nhàng, nàng biết, lần này là một nữ hài tử, là một tiểu nữ hài xinh xắn, có được dung nhan ngây thơ, Tích Nhan thậm chí đã nghĩ sẵn tên, gọi là Chân Lam. Nữ hài tử chân chính, có được bầu trời màu lam, nó sẽ tự do mà vui vẻ, cùng mình và những người khác đều bất đồng.

Tích Nhan cứ thế cười ôn nhu, tiêu mòn từng buổi chiều nóng bức.

Vĩnh Duyên để dường như biến mất sau cái đêm ôn nhu ấy. Tích Nhan không biết y là đang tránh né mình hay là bởi vì y thống hận sự ôn nhu của bản thân. Nhưng Tích Nhan không hề để ý, nàng đã toàn tâm toàn ý bắt đầu yêu hài tử chưa sinh ra kia của mình. Nàng nghĩ, có thể mình đã giống như phụ thân, tìm được một người có thể làm mình thay đổi!

Việc học của tam hoàng tử càng ngày càng bận, Tích Nhan có khi cả ngày cũng không thấy nó một lần. Bất quá, làm hoàng tử, đây là điều đã định trước, Tích Nhan cũng chẳng có lời nào để nói, chỉ là hài tử còn chưa chào đời này, mình phải bảo vệ thật tốt, để nó cũng như cái tên của nó...

Hè đang thịnh, Tích Nhan ở trong tiếng ve kêu ồn ào, yên lặng vượt qua một mùa hè nóng bức.

Nghi quý phi vẫn thường đến ngồi một chốc, nói với Tích Nhan chút chuyện thú vị trong cung, thế nhưng Tích Nhan dáng luôn vẻ không tập trung, hiện tại, trong lòng nàng đã không bỏ xuống được chuyện khác.

Nghi quý phi liền khe khẽ thở dài một hơi, Hoàng thượng rất lâu rồi chưa đến chỗ muội nhỉ! Mỗi ngày đều ở trong phòng cách vách, lại chẳng đến thăm, đúng là bất công...

Nghi quý phi tuy rằng thay Tích Nhan oán giận, nhưng cũng luôn nói một chút rồi thôi. Tích Nhan nơi này cái gì cũng không có, chỉ có thanh tĩnh, Nghi quý phi thích đến đây, cũng chỉ là cầu một sự thanh tĩnh, nữ tử hào sảng xuất thân cao quý, vốn không nên ở trong hoàng cung người lừa ta gạt này.

Nghi quý phi... Tích Nhan đột nhiên nhớ đến điều gì, ngẩng đầu nhìn nàng, muốn nói lại thôi. Ngài có biết gia phụ Mục Phong Duyên...

Mục Phong Duyên? Nghi quý phi hơi ngẩn ra, ông ấy... ta có nghe nói... nhưng chưa từng gặp... Nghi quý phi vẻ mặt tâm hoảng ý loạn, Tích Nhan cũng không truy hỏi, hai người liền không lời nào để nói mà ngồi im ở đó. Chờ khi Thúc Bình qua thêm trà, Nghi quý phi như thể chạy nạn cáo từ đi mất. Tích Nhan đột nhiên cảm thấy mình đã làm việc ngốc, bức cả một người cuối cùng trong cung có thể nói chuyện đi. Nhưng mà, thật sự muốn biết, muốn biết phụ thân là vì một người mà thay đổi như thế nào, có phải cũng giống mình, lòng đầy vui mừng... Tích Nhan thở dài, nam tử di thể độc lập ấy, chẳng lẽ thật sự chỉ trong ký ức của mỗi mình? Ông vào cung một năm ấy, cứ nhiên không lưu lại một chút dấu vết nào trong hoàng cung này?

Tích Nhan biết, mình là hiếu kỳ, đây vốn không phải tính tình của nàng, thế nhưng, thế nhưng, lại vô có muốn biết...

Thúc Bình dìu Tích Nhan đến hậu hoa viên, vừa đi đến gần cửa viện, chợt nghe bên trong truyền ra tiếng ca uyển chuyển. Đi đến cửa vừa nhìn, đã thấy Linh phi kia đang ngồi hát trong đình, Hoàng đế cũng có mặt, bên cạnh chỉ dẫn một cung nhân theo sát, đang nghe mê mẩn. Tích Nhan dừng một chút, chậm rãi quay người, muốn rời đi, tiếng ca êm tai ấy liền ngừng lại. Tích Nhan nghĩ, nàng ta hẳn đã thấy mình?

Hoàng thượng, xin ban viện này cho thần thiếp đi! Thanh âm nói chuyện thì ra cũng dễ nghe như tiếng hát. Vĩnh Duyên để đường như hơi không rõ. Linh phi lại nói giòn tan: Về sau viên này, chỉ cho mình thần thiếp, trừ Hoàng thượng, những người khác đều không thể vào...

Tích Nhan nắm gắt gao tay Thúc Bình, Thúc Bình không cam lòng nhìn nhìn Tích Nhan, rốt cuộc không nói câu nào trở về Phong Hà cung. Chủ tử cũng không nói gì, thân là một nô tài, lại có thể nói gì?

Tích Nhan ngồi trong phòng mình tự chơi cờ với mình, ngẩng đầu, nhìn ngoài cửa sổ, Thúy Bình, ủy khuất người rồi, đi theo một chủ tử như ta, đại khái cũng sẽ bị người khác xem thường?

Chủ tử, ngài đừng nói như vậy, chủ tử đối đãi hạ nhân là tốt nhất, có thể hầu hạ chủ tử, là phúc khí của nô tài. Thúy Bình lập tức quỳ xuống, nước mắt cũng nhịn không được nữa.

Đáng tiếc, đại khái hầu hạ không được bao lâu nữa, đến lúc đó... Tích Nhan thì thào nói với mình, Thúy Bình không nghe rõ, Tích Nhan cũng không chuẩn bị nói cho nàng ta biết.

Có một số việc, chỉ có thể một mình bản thân biết! Phụ thân, có phải không?

Tích Nhan cười nhìn đối diện mình, Mục Phong Duyên ngồi ngay đối diện, cười mà không nói.

Cuộc thi đình cuối hè năm ấy, Giang Nam tài tử Mục Ly Ương đệ nhất giáp trong cuộc thi hội ngự ban Trạng nguyên, trên cuộc thi đình, thiếu niên chưa tròn mười lăm kỷ áp quần hùng, văn thao võ lược, không gì không tinh thông, rất được Vĩnh Duyên để tán thưởng. Mà y cũng chính là cậu ruột của tam hoàng tử được coi trọng nhất hiện nay. Trong lúc nhất thời, trong ngoài triều đình, đối với người lựa chọn Hoàng đế tương lai dường như càng thêm xác định.

Chân mày Tích Nhan lại dường như càng nhíu chặt.

Cũng vào cuối hè năm ấy, Hoàng Hà vỡ đê, hơn mười vạn nạn dân trôi giạt khắp nơi. Vĩnh Duyên để nghe theo đề nghị của tỉnh tướng sư Lễ bộ, quyết định lập đàn tế thiên, cầu phúc cho bách tính, Lễ bộ Thượng thư Thẩm Trạc Ý toàn quyền phụ trách diễn lễ tế thiên, cũng tùy thời đi lại cung đình.

Tích Nhan mở gương ra, cánh cửa sổ đóng chặt, thiếu niên kia đã đứng trước mặt mình, chỉ là đã thành rường cột nước nhà tuấn mỹ. Tích Nhan trầm nghĩ, chẳng lẽ đây là kết cục mình muốn sao?

5. Chương 5: Tế Thiên

Tích Nhan mang thai tháng thứ tư, thời tiết dần dần chuyển lạnh, Tích Nhan bị phong hàn, nằm trên giường liên tục năm sáu ngày không dậy nổi, cuối cùng rời giường nhưng cũng hạ chứng ho dai dẳng, người lập tức suy yếu.

Vĩnh Duyên để thủy chung không xuất hiện tại Phong Hà cung, bắt quá Ngự y mỗi ngày đều sẽ qua bắt mạch, chăm sóc cũng coi như hết lòng, Thúy Bình lại ở bên không rời, chỉ là, bệnh của Tích Nhan lại không làm sao trị tận gốc được.

Ly Ương ở trong cung đình càng ngày càng được Hoàng đế trọng dụng, không lâu liền thăng chức thành Hộ bộ Thị lang, kiêm đi lại cung đình, đồng thời giúp đỡ Thẩm Trạc Ý chuẩn bị lễ tế thiên. Tuổi còn nhỏ,

lại là tiền đồ tốt không ai bì nổi.

Chị, thân thể chị có khá hơn không? Ly Ương cơ hồ cách mỗi một ngày đều sẽ vấn an Tích Nhan, thông minh như y, tự nhiên cũng nhìn ra được Hoàng thượng không hề sủng ái Tích Nhan. Tỷ tỷ thông minh lanh lợi, tuy không để ý, Ly Ương lại có chút bất bình cho nàng. Trong mắt Ly Ương, trên đời này nữ tử nào cũng kém tỷ tỷ thông tuệ thanh thấu như vậy!

Ly Ương, ta rất tốt, về sau không cần động chút là đến thăm như vậy, sẽ khiến người ông ve... Tích Nhan một câu chưa nói dứt đã ho sù sụ. Ly Ương đau lòng không thôi, liên tục nói: Tỷ tỷ thế này, làm sao nói là rất tốt? Chị, chị phải bảo trọng! Có thời gian thì ra ngoài đi lại một chút! Nhìn chị ở trong cung, cô cô quạnh quạnh, đừng nói người, ngay cả chậu hoa cũng không có... Chị, chị rốt cuộc làm sao vậy? Hoàng thượng cũng không quản chị sao?

Hoàng thượng đối xử với ta rất tốt! Tích Nhan cười cười, tân khoa Trạng nguyên nghe nói trên điện nghị chính ngôn từ sắc bén, lòng dạ thao lược, kỳ thật vẫn là tiểu hài tử!

Chị, thế chị chán tác tinh thần, phụ thân nhất định đang ở trên trời nhìn chúng ta đấy! Cho nên, chúng ta phải sống tốt! Như vậy phụ thân mới cao hứng, đúng không? Ly Ương như là đang hống hài tử, Tích Nhan lại nhin không được cao hứng. Hài tử trước mặt này, là thân nhân của mình, người duy nhất mình có thể dựa vào trên thế giới này, thế nhưng, y cũng giống như những người khác, vĩnh viễn đều không thể minh bạch trong lòng mình đang nghĩ gì, bởi vì mình là người không cùng một kiểu với người khác!

Chị, Hoàng thượng còn cùng em nói đến phụ thân đấy! Ly Ương một câu, lại làm Tích Nhan kinh hãi... nói... nói đến phụ thân...

Đúng vậy, chị, Hoàng thượng chưa bao giờ cùng chị nói đến phụ thân sao? Hoàng thượng nói phụ thân mặc dù chỉ dạy ngài một năm, lại dạy ngài không ít thứ, cầm kỳ thư họa, còn có ngâm thơ làm phú... Em oán trách với ngài, phụ thân chỉ thích tỷ tỷ thôi, chơi cờ chỉ chơi với tỷ tỷ, đàm thơ cũng chỉ thảo luận với tỷ tỷ, lại mặc em làm việc, nhưng làm sai cũng sẽ phạt lợi hại, hồi nhỏ em thật là đổ kị tỷ tỷ! Hoàng thượng nghe xong còn cười ha ha! Chị, kỳ thật Hoàng thượng là Hoàng thượng tốt, chị đối đãi người cũng đừng quá lạnh lùng! Mỗi lần em thăm tỷ tỷ, Hoàng thượng đều sẽ hỏi chị đấy!

Ly Ương tiếp tục nói những gì, Tích Nhan đã không nghe rõ. Chỉ là bản thân dường như đã chứng thực, phụ thân mình đích xác từng tồn tại trong hoàng cung này, chỉ là Vĩnh Duyên để không muốn nói với mình mà thôi. Có lẽ có một số điều, y không có biện pháp nói với người khác... Chỉ là, Ly Ương không giống, hai người thoải mái nói đến phụ thân mình, tuy rằng y sẽ không cho biết điều bí ẩn nhất, nhưng y tất nhiên sẽ rất cao hứng cho biết một số chi tiết trong một năm ấy, tỷ như họ cũng cùng nhau uống rượu hoa lan, cùng nhau uống say, nằm dài trong đình...

Tích Nhan có cảm giác bị đâm đau nhói.

Cũng là thời điểm ấy, Linh phi được Hoàng đế sủng ái nhất có thai, người trong cung đều phỏng đoán, nếu sinh là tiểu hoàng tử, tam hoàng tử nói không chừng sẽ thất sủng. Dựa vào thân thể của Linh phi, hài tử của nàng tuy rằng xuất thân không cao, nhưng bằng sự tin sủng của Vĩnh Duyên đế, hết thấy đều vẫn chưa nói chắc được, nhất thời trong cung đình một lần nữa sóng ngầm tuôn ra.

Tế thiên định vào mừng mười tháng mười.

Thẩm Trạc Ý đến hậu cung dạy chúng tần phi cùng hoàng tử hoàng nữ lễ nghi khi tế thiên, Tích Nhan ngồi ngay sau bình phong, nghe thấy Thẩm Trạc Ý thanh âm ôn nhu, dường như không khác biệt gì 6 năm trước. Khi đó, Thẩm Trạc Ý là đệ tử phụ thân vừa ý nhất, thông tuệ hiểu học, Tích Nhan trốn ngay sau cửa sổ lén lút nhìn. Tiểu nữ hài 12 tuổi, khắp trong lòng là thiếu niên anh tuấn nho nhã này, chỉ tiếc, cũng chính là một năm ấy, Thẩm gia cả nhà chuyển đi, sau đấy, Mục gia cũng dọn đến kinh thành, từ đó, không còn gặp mặt nữa. Cho dù hiện tại đứng trước mặt nhau, sợ cũng chẳng nhận được đâu!

Sau khi Thẩm Trạc Ý rời khỏi, chúng tần phi cũng lũ lượt về cung của mình, Linh phi luôn lạnh nhạt với người khác kia đột nhiên đi đến bên cạnh Tích Nhan: Uyển phi, cùng đi một chút đi?

Tích Nhan thoáng gật đầu, làm tần phi khác không khỏi giật mình. Chuyện Linh phi nói tiếng đàn của Uyển phi nhiều người, hoa lan ngạt người, lại một mình chiếm lấy hậu hoa viên, cả hậu cung đều biết. Chẳng ai hiểu được, vì sao Linh phi nhận muôn vàn sủng ái vào một thân lại đối phó một tần phi không hề được sủng rõ ràng như vậy. Mà hiện tại, lại nói muốn cùng nàng đi một chút...

Uyển phi là người Giang Nam nhỉ? Nghe nói, Lễ bộ Thượng thư Thẩm Trạc Ý vừa rồi còn là học trò của lệnh tôn! Uyển phi cùng Thẩm đại nhân cũng xem như thanh mai trúc mã... Thanh âm của Ngọc Linh Lung cũng du dương như tiếng ca của nàng.

Ta cùng Thẩm đại nhân quả thật từng cùng nhau đọc chút thi thư, nhưng đó đã là chuyện cũ sáu bảy năm trước rồi... Tích Nhan cười nhàn nhạt, ngẩng đầu nhìn thiên không, Linh phi cũng là người Giang Nam nhỉ?

Ta không phải, ta chỉ là ca cơ bị bán đến Giang Nam... Thanh âm Linh phi lập tức lạnh xuống, ta không giống ngươi, ngươi là nữ tử thanh cao được mưa phùn lất phất Giang Nam xông, có tài có mạo, hiện tại lại có một đệ đệ tương lai có thể trở thành Tế tướng, mà ta chỉ là một ca cơ, xuất thân thấp hèn...

Linh phi xin đừng nói như vậy, trong cung này còn ai có thể được Hoàng thượng sủng ái như nàng? Tích Nhan tránh mũi nhọn của Linh phi, cười nhẹ như mây gió.

Được sủng? Linh phi đột nhiên cười, Hoàng thượng sủng ta, chỉ là vì muốn quên ai đó thôi... Bất quá, ta không quan tâm, cho dù là như vậy, ta cũng sẽ làm cho Hoàng thượng quên mất người kia...

Nói rồi Linh phi rảo bước đi mất, lưu lại Tích Nhan một người ngẩn ra. Vì quên ai đó? Vì quên ai đó? Nữ tử mỹ lệ tên Ngọc Linh Lung này, làm sao có một đôi mắt tàn nhẫn kia chứ?

Còn hơn nửa tháng sẽ là ngày tốt tế thiên.

Ly Ương vào trong cung bồi nàng, y nói, chị, ngày hôm qua em cùng Hoàng thượng đi săn, em săn được một con bạch hổ, đang bảo người ta làm áo choàng gấp, cho người chống lạnh. Y nói, hôm qua, Hoàng thượng thảo luận với em vấn đề làm sao cứu tế nạn dân ven bờ Hoàng Hà, em nói phải mở quốc khố, cũng để chúng hoàng thân đại thần quyên góp. Y nói, hôm qua, Hoàng thượng cùng em uống rượu đến nửa đêm,

còn ngâm không ít thơ đấy, hôm nào bảo người đưa đến cho tỷ tỷ xem. Y nói...

Tích Nhan nghe mà hơi kinh hãi, rồi lại không biết mình có thể làm những gì, Ly Ương vẫn là hài tử, sùng bái một người là việc rất dễ dàng, nhưng bởi vì sùng bái, sẽ vứt bỏ bản thân. Y tất nhiên không biết y sẽ gặp phải bao nhiêu ghen ghét, bởi vì tuổi trẻ, chỉ cho rằng mình làm đều là đúng, nhưng trên đời này, lòng người đều là hiểm ác.

Tích Nhan bị ai nhìn đệ đệ cơ hồ giống hệt phụ thân, nhưng nàng biết, Ly Ương không phải Phong Duyên, Ly Ương sẽ bị dung mạo này hại cũng không chừng. Tích Nhan thở dài, sau đó đột nhiên nắm tay đệ đệ, Ly Ương, Ly Ương, đệ rời khỏi cung đình đi! Đệ về Giang Nam đi! Đệ đi cầu Hoàng thượng thả ra ngoài đi! Đệ...

Đang nói, Tích Nhan lại ho sù sụ, dờn chiếc khăn tay màu trắng, chính giữa lại lốm đốm vết máu. Ly Ương cũng kinh hãi, thất thố kêu Thúy Bình đi tìm Ngự y. Tích Nhan chậm rãi lắc đầu, Ly Ương, đệ rời khỏi nơi này đi... rời khỏi...

Lúc Tích Nhan lại mở mắt ra, Vĩnh Duyên đã đang ngồi ngay đầu giường mình, y thấy nàng tỉnh lại, liền lộ ra chút tươi cười. Sau đó quay đầu, cười với Ly Ương vẻ mặt lo lắng, người cũng nghe thấy Ngự y nói rồi đấy, chỉ cần điều dưỡng tốt là được... Người xem người vợ đã đến tìm thăm như vậy... chạy toát một thân mồ hôi... qua đây...

Hoàng thượng... Ly Ương ngáp ngừng, tiến lên vài bước, Vĩnh Duyên đã liền vươn tay, giúp y lau mồ hôi trên thái dương, biểu tình ôn ôn nhu nhu.

Y xưng hô “người”, không phải kêu ái khanh này kia; người kia gặp sự tình gì, lập tức nghĩ đến đi tìm y.

Tích Nhan biết chuyện mình lo lắng không thể tránh. Cho dù là một chút kỳ tích, trời cao cũng không nguyện ý ban cho.

Mùng mười tháng mười, ngày tế thiên đại điển.

Vốn nói là ngày hoàng đạo, cư nhiên sấm sét cùng đến, mưa to như trút, lễ tế thiên không thể không hoãn lại.

Tích Nhan ở trong Phong Hà cung, nghe từng tiếng sấm, tâm kinh đảm hàn.

6. Chương 6: Tích Nhan

Năm ấy cuối mùa đông, thời tiết lạnh cực kỳ, Tích Nhan quấn áo choàng bạch hồ Ly Ương tặng, nằm trên giường không thể động đây, lẳng lặng chờ ngày lâm bồn vào hai ba tháng nữa.

Trong cung truyền ra Hộ bộ Thị lang, Mục Ly Ương đi lại cung đình dâm loạn cung nữ, dâm loạn hậu cung, thái hậu giận dữ, tự mình hạ một đạo ý chỉ, yêu cầu điều tra Mục Ly Ương, Hoàng đế đành nhốt y vào thiên lao, Tích Nhan nằm trên giường, sau khi nghe Thúy Bình nói, an tĩnh phân phó: Người đi ra ngoài trước, để ta yên lặng một chút. Thúy Bình trù trù một thoáng, nhưng rút cuộc kéo cửa. Trong phòng liền truyền ra tiếng khóc nức nở khe khẽ.

Khi trời tối, trong phòng yên lặng, Tích Nhan gọi Thúy Bình vào, phân phó nàng ta tránh người khác, đi tìm Nghi quý phi đến. Nghi quý phi nhân bóng đêm vào Phong Hà cung.

Cung nữ kia một mực chắc chắn hài tử trong bụng mình là của Mục cữu gia. Mà trong cung trừ y, còn ai là có thể lui tới như thường đây? Nghi quý phi thở dài.

Không đúng, còn một người. Tích Nhan trấn định cười cười.

Muội nói là y? Nghi quý phi lấy làm kinh hãi.

Hoàng thượng du lịch Giang Nam là dẫn Thẩm đại nhân cùng đi? Kỹ viện kia cũng là Thẩm đại nhân dẫn đi? Nghi quý phi, ngài giúp ta tra xét, Thẩm đại nhân trước khi dẫn Hoàng thượng đi, có phải cũng từng đi kỹ viện kia, chuyện này nhất định phải bí mật tiến hành, tuyệt đối không thể để người thứ hai biết... Tích Nhan lẳng lẳng nói, tỷ tỷ, ta phải cứu Ly Ương, hiện tại, ta chỉ tin một mình ngài...

Nghi quý phi dường như bị sự trấn định trong mắt Tích Nhan dọa, Uyển phi khinh khinh đậm đậm, nữ tử quen cùng mình chơi cờ lúc trước kia dường như không thấy nữa. Nhưng mà, nàng nói, ta chỉ tin một mình ngài, Nghi quý phi liền có chút quyết tâm xông pha khói lửa cũng phải hỗ trợ.

Nghi quý phi 10 ngày sau mang đến tin tức, chứng thực Thẩm Trạc Ý quả thật quen biết Ngọc Linh Lung, còn từng thường xuyên lui tới.

Muội muốn làm thế nào? Nghi quý phi hỏi Tích Nhan.

Ta mặc kệ bất cứ ai, ta chỉ muốn cứu Ly Ương.

Nhưng ngay vào lúc này, truyền đến cung nữ chỉ chứng Ly Ương kia treo cổ tự tử, trong bụng hoài hài tử của Ly Ương. Thái hậu lửa giận càng tăng lên, yêu cầu Hoàng đế lập tức xử tử Mục Ly Ương.

Tích Nhan nghe tin, ánh mắt lập tức ảm đạm.

Uyển phi vì đệ đệ của mình, sáng sớm đến Tây Noon các, cầu kiến Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng lại không tuyên nàng, trời rét cóng, Uyển phi hoài thai tám chín tháng cứ quỳ ngay cửa Tây Noon các, những một ngày một đêm, nhưng Hoàng thượng vẫn không tuyên...

Chuyện trong cung không giấu được, mọi người đều nấp xem trò hề này làm sao kết thúc.

Tích Nhan quỳ ngay cửa, cung nữ thái giám lui tới cũng luôn nhin không được nhìn nàng một cái, nhưng Tích Nhan không để ý, trên thế giới này, phụ thân nàng quan tâm đã rời đi, đệ đệ mình để ý cũng mệnh trong sớm tối. Trời rất lạnh, may nhờ tấm áo choàng bạch hồ Ly Ương tặng, lúc không cầm cự được liền lặng lẽ đọc thơ từ Ly Ương viết, nàng biết, cửa Tây Noãn các sẽ mở. Mình sẽ quỳ mở cánh cửa kia.

Tích Nhan nhớ rất lâu trước kia, cũng là một mùa đông rét mướt, Ly Ương gây họa, bị phụ thân phạt quỳ trong viện nghĩ lại lỗi. Khi đó Ly Ương chỉ có 10 tuổi nhỉ? Hài tử bé tẹo, như bị ủy khuất, quật cường quỳ trong viện, mẫu thân khuyên nó đừng dậy, nó lại không chịu đứng dậy, quyết tâm đối chọi với phụ thân. Nửa đêm, phụ thân vẫn không nhả tâm, vào viện ôm Ly Ương đông lạnh nửa đêm về phòng mình.

Lần này là đến phiên mình quỳ bên ngoài, nhưng phụ thân đã mất.

Trời dần dần bắt đầu sáng, Tích Nhan toàn thân trên dưới không có mảy may cảm giác, ngay cả Chân Lam cũng không có động tĩnh gì nữa, đại khái ngủ rồi, còn có thể duy trì tư thế như vậy là vì đã quên thân thể của mình. Tích Nhan hồi ức tường tận Giang Nam của mình một lần, nàng đột nhiên nhớ ra, mình nguyên là quay về cửa sổ trang điểm, sao lại chiếu thấy cửa sổ đối phố kia chứ?

Không có cửa sổ, liền không có cửa sổ mở ra, cũng liền không có thiếu niên anh tuấn nào đập vào mặt mà đến.

Thì ra, đều là mộng cả! Tích Nhan cười cười, đúng lúc này, cửa Tây Noãn các mở ra, nàng nghe thấy Vĩnh Duyên để hỏi, nàng đang cười gì?

Thiếp đang cười, cười bản thân mơ một giấc mơ hiếm lạ cổ quái... Tích Nhan nói.

Lúc Tích Nhan tỉnh lại, trong cung đã giăng đèn kết hoa, hóa ra tiết xuân đến rồi.

Chủ tử, ngài ngủ hơn một tháng rồi! Thuby Bình còn sợ... sợ ngài không tỉnh lại nữa... Thuby Bình lau nước mắt mà cười.

Ly Ương đâu? Tích Nhan hỏi.

Hoàng thượng khai ân, xử Mục cữu gia đến Thương Châu, vĩnh viễn không dùng.

Ồ... Tích Nhan thoáng thở phào, đột nhiên, nàng lại kêu lên, Chân Lam đâu? Chân Lam đâu? Chân Lam của ta đâu?

Chủ tử... Nước mắt Thuby Bình mới vừa ngừng, lập tức lại trào ra, tiểu cách cách người... không giữ được...

Thúy Bình thấy hai hàng lệ trong, từ từ trào ra, Tích Nhan, trước nay chưa từng khóc trước mặt người khác.

Tích Nhan càng ru rú trong nhà, khánh điển cung đình các loại nhất loạt không tham gia, tất cả cung nữ, thái giám trong Phong Hà cung đều bị nài cho nghỉ, lưu lại mỗi mình Thúy Bình. Trừ Nghi quý phi, không có bất cứ ai đến. Nghi quý phi nhìn Tích Nhan đáng vẻ tiều tụy, cũng rơi lệ, nhưng cũng không biết nên khuyên như thế nào.

Tỷ tỷ, kỳ thật, ta cao hứng lắm, Ly Ương đã rời khỏi hoàng cung... Thương Châu nơi đó tuy hoang vắng, nhưng mà, Ly Ương sẽ chăm sóc tốt cho mình, nó là kiều ngạo của phụ thân... Tam hoàng tử thì phó thác cho ngài... Đúng rồi, tỷ tỷ, ngài xem, đây là xiêm y ta may cho Chân Lam, có đẹp không? Tích Nhan cho Nghi quý phi xem quần áo trẻ con nàng tự tay may như thể đang khoe, Nghi quý phi chỉ có thể thở dài.

Không lâu sau, trong cung liền truyền ra Uyển phi bị diên.

Lại qua mấy tháng, Linh phi sinh hoàng tử.

Sắp đến hè. Không ai nhắc lại trong cung từng có một Uyển phi, cũng không nói tam hoàng tử có tướng thiên tử nữa.

Mang chủng ngày đó, trong cung đại yến quần thần, Tích Nhan đang ở dưới đèn may quần áo, Chân Lam sắp trăm ngày rồi, phải mặc thật đẹp. Thúy Bình ở bên quạt, đột nhiên nghe thấy tiếng cửa bị mở ra, Thúy Bình kinh hãi, đang muốn quát hỏi là ai, lại theo ánh đèn trông thấy mặt Hoàng đế, vội vàng quỳ xuống thỉnh an. Tích Nhan lại như không nhìn thấy gì hết, vẫn một lòng một dạ may quần áo. Vĩnh Duyên để nhẹ nhàng phát tay, ý bảo Thúy Bình rời khỏi. Thúy Bình liền thuận theo đứng lên, đi tới cửa, thấy hai người dưới ánh đèn, không khỏi thở dài.

Tích Nhan... Vĩnh Duyên để bước đến, nhìn Tích Nhan đáng vẻ hết sức chuyên chú, nhin không được mỉm cười.

Đừng ồn, hôm nay là trăm ngày Chân Lam đấy, ta phải cho nó quần áo đẹp, nó nhất định sẽ cao hứng... Tích Nhan ngẩng đầu nhìn Vĩnh Duyên để, mặt đầy ý cười.

Chân Lam? Vĩnh Duyên để hơi ngẩn ra. Đây là ai?

Tiểu nữ nhi của ta, tiểu cô nương xinh xắn, về sau nó sẽ chân chính có được trời xanh thuộc về chính mình!

Chân Lam... Tích Nhan, nàng còn nhận được ta không?

Nhận được chứ, ngài là Hoàng thượng! Tích Nhan cười.

Vĩnh Duyên để đột nhiên không biết mình nên nói chuyện với nữ tử tiểu tụy bất kham trước mặt như thế nào, nàng mới chỉ mười chín thôi. Nàng chính là con gái Giang Nam đệ nhất danh nho Mục Phong Duyên kia? Nữ tử thanh thấu thông tuệ ấy? Vô dục vô cầu, lạnh lùng nhìn hết thấy trên đời này...

A! Tích Nhan khẽ hô một tiếng. Ngón tay bị kim đâm. Đột nhiên, y phục trong tay bị đoạt đi, ngẩng đầu vừa nhìn lại thấy Vĩnh Duyên để vẻ mặt tức giận. Không có Chân Lam gì hết, nữ hài tử kia của nàng chết rồi, nàng cứu đệ đệ nàng, cho nên, con gái nàng liền chết, những điều này đều là nàng tự mình chọn...

Tích Nhan yên lặng nghe, chờ khi Vĩnh Duyên để quay người ra cửa, nàng đột nhiên hỏi: Chân Lam không phải con gái ngài sao? Ngài, ngay cả một chút thương tâm cũng không có sao?

Ngay cả một chút thương tâm cũng không có sao? Tiếng Tích Nhan từ nơi xa xăm truyền đến, lạnh như băng.

Trầm sẽ không vì người không tồn tại mà thương tâm! Vừa nói, Vĩnh Duyên để đã bước ra cửa. Đúng vậy, cho nên y chưa từng nhắc đến Phong Duyên, Phong Duyên chết rồi, cho nên y sẽ không thương tâm, như vậy, bản thân chết rồi, y cũng sẽ hoàn toàn không thương tâm...

Tích Nhan đứng dưới hành lang, hôm nay thời tiết tốt, ánh trăng rất sáng, xa xa truyền đến sênh ca, hẳn là tiếng ca của Linh phi nhi? Trong trẻo vui tai. Chẳng trách được sủng ái như vậy!

Chủ tử, vào nhà đi. Thúy Bình muốn đỡ Tích Nhan, Tích Nhan lại khe khẽ lắc đầu.

Thúy Bình, người nhìn thấy gốc hoa nơi đó không? Thúy Bình theo phương hướng ngón tay Tích Nhan nhìn đi, góc tường đích xác có một gốc hoa nho nhỏ, dưới ánh trăng hé nở cánh hoa màu trắng. Sao ban ngày không thấy nhỉ?

Loài hoa này tên là tịch nhan, là loài hoa chỉ ban đêm mới nở. Nàng vẫn chờ ở đó, chờ ở nơi đó, chờ một người quý trọng dung nhan nàng xuất hiện! Một mực, một mực chờ... Thế nhưng, nàng đã quên, nàng nở vào đêm, mọi người đều không nhìn thấy... Cho nên, người nàng muốn chờ kia mãi không xuất hiện...

Sao mà có thể xuất hiện kia chứ? Thật là loài hoa kỳ quái và sự chờ đợi kỳ lạ!

Biết đâu người kia từng xuất hiện, nhưng họ đều không nhìn thấy nhau, cứ thế lỡ mất...

Đêm thâm trầm.

Phụ thân, người nói có phải không?

Tích Nhan cười, mỉm cười với Mục Phong Duyên đứng trước mặt mình.

Phụ thân, người cuối cùng cũng đến đón con...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-nam-chi-tich-nhan>